няў як спосабу рэалізацыі кіравання навучальнай дзейнасцю навучаемых, як раней прадугледжанаму ўздзеянню на мысліцельныя аперацыі навучаемых. У аснове практыкаванняў знаходзіцца энергетычная частка жыццядзейнасці індывідыума, бо толькі яе наяўнасць выклікае разумовую актыўнасць навучэнцаў.

Немалаважную ролю ў актывізацыі навучання мае разнастайнасць форм выканання заданняў, апісанне якіх у цэлым радзе метадычных прац дае вялікія магчымасці для творчай фантазіі выкладчыкаў.

Актывізацыя вучэбнага працэсу можа быць забяспечана і за кошт інтэнсіўнага навучання. Пры гэтым магчыма парная і групавая работа -- спаборніцтва ў падборы фактаў па пэўным пытанні, узаемадапаўняльны аналіз інфармацыі, прывядзенне процілеглых палажэнняў і інш.

Пад актывізацыяй навучальнага працэсу, такім чынам, разумеецца сукупнасць спосабаў арганізацыі і кіравання вучэбна-пазнавальнай дзейнасцю, накіраваных у першую чаргу на актывізацыю мыслення, творчасці навучаемых пры пастаянным узаемадзеянні выкладчыка з навучэнцамі пры дапамозе прамых і адваротных сувязей.

Лічым неабходным назваць яшчэ адзін спосаб актывізацыі вучэбна-пазнавальнага працэсу, які грунтуецца на выкарыстанні спецыфічнага стану навучэнцаў або прымяненні сістэмы псіхолага-арыентаваных сродкаў, такіх як рэлаксапедыя, рытмапедыя, методыка апоры на рэзервовыя магчымасці асобы навучаемага і калектыву навучэнцаў. Прымяненне нетрадыцыйных метадаў і сістэм, у дадным выпадку гутарка ідзе пра сістэму Рэйкі, дазваляе значным чынам уплываць на працэс навучання, дапамагае навучаемым адчуваць сябе больш свабодна, натуральна, пазнаць сябе і праявіць пры гэтым свае лепшыя якасці, моцныя і добрыя бакі.

Рэйкі – гэта цэласны метад, які аказвае гарманізуючы і стабілізуючы ўплыў на фізічны, духоўны, маральна-псіхічны стан чалавека. Рэйкі ўплывае на кожнага чалавека вельмі індывідуальна, вынікі ўздзеяння вызначаюцца патрэбнасцямі кожнага. Ёсць агульныя асаблівасці, якія даюць станоўчыя вынікі ў большасці выпадкаў тэрапіі цела і розуму. Вось далёка не поўны спіс эфектаў уздзеяння Рэйкі: гэта збалансаванне энергіі, яе ўзмацненне, дапамога ва ўстараненні эмоцый, зняцці стрэсу, таксама павышэнне творчасці, свядомай успрымальнасці, гэта і ўздзеянне на прычынны ўзровень узнікнення страху і баязлівасці, а таксама агульнае аздараўленне (гарманізацыя).

Практычны аспект прымянення сістэмы Рэйкі назіраўся і вывучаўся непасрэдна ў працэсе навучання, у прыватнасці нямецкай мове. Прымяненне выкладчыкам гэтага метаду садзейнічае зняццю напружанасці і стомленасці, у групе навучання пануе атмасфера ўспрымання, прызнання і прыняцця навучаемага такім, якім ён ёсць, што садзейнічае канцэнтрацыі ўвагі, павышэнню інтарэсу, больш актыўнаму засваенню матэрыялу, а таксама актывізацыі разумовай дзейнасці.

Дзякуючы павышэнню свядомага ўспрымання матэрыялу і павышэнню творчай актыўнасці як навучаемага, так і таго, хто навучае, перабудоўваецца вучэбная камунікацыя -- шляхі і формы ўзаемадзеяння выкладчыка і навучэнцаў. Рэйкі -- гэта шлях да ўнутранага росту, гэта крыніца энергіі, даступная кожнаму, практычнае прымяненне якой у вучэбным працэсе дасць магчымасць навучэнцам больш творча і спакойна выкарыстоўваць свае здольнасці для засваення ведаў.

Чалабітчанка І.А.,
выкладчык

АЗДАРАЎЛЯЛЬНАЯ СІСТЭМА РЭЙКІ Ў ПРАКТЫЦЫ РАБОТЫ З ДЗЕЦЬМІ-ІНВАЛІДАМІ

Дваццатае стагоддзе ўнесла карэнныя змены ў спосаб жыцця і мыслення чалавека. Людзей заўсёды хвалявалі пытанні выхавання і самавыхавання, заўсёды цікавілі таямніцы жыцця, звязаныя са здароўем, хваробай і магчымасцю бязмежнага ўдасканалення псіхікі і цела. Галоўная асаблівасць гэтых пытанняў у тым, што спробы знайсці для іх хоць якое-небудзь тлумачэнне прыводзяць да вынікаў, якія з вялікімі цяжкасцямі ўкладваюцца ў рамкі сучасных ведаў.

Мэта нашай працы -- гэта аналіз практычнай дзейнасці аздараўлення дзяцей-інвалідаў па сістэме Рэйкі.

Аб'ектам даследавання была група з 25 чалавек ва ўзросце ад 3 да 18 гадоў дзяцей-інвалідаў Заводскага раёна горада Мінска з наступнымі захворваннямі: дзіцячы цэрэбральны параліч (ДЦП), хранічны гастрыт, хранічны бранхіт, блізарукасць, анемія, дыскінезія жоўцевых каналаў, дыспепсія, алергія, алігафрэнія, эпілепсія, прыроджаны парок сэрца (ППС), дэрматыт, мікрацэфалія, неўрастэнія.

Прадметам даследавання былі пытанні практычнага прымянення сістэмы натуральнага аздараўлення Рэйкі ў рэабілітацыйным працэсе дзяцей-інвалідаў.

У працы выкарыстоўваліся метады выключнага назірання і апытання, анкетавання.

Асноўнай задачай было вывучэнне і выяўленне магчымасцей эфектыўнасці прымянення сістэмы натуральнага аздараўлення Рэйкі.

Вельмі часта ў хворых з парушэннямі інтэлекту і эмоцый не выяўляецца істотных адхіленняў ад нормы. У сваёй працы мы выкарыстоўваем дыягностыку, заснаваную на аналізе паводзін.

Пры апытванні высвятляюцца сем галоўных аспектаў разумовай і эмацыянальнай дзейнасці:

1) разуменне,

2) афект і эмацыянальны тон,

РЕПОЗИТОРИЙ БГУИР

3) рухальныя паводзіны,
4) мысленне,
5) успрыманне,
6) памяць,
7) інтэлект.

Пасля аналізу апытвання і паведамлення членаў сямей дзяцей-інвалідаў мы прыйшлі да выніку, што правядзенне ўжо чатырох Рэйкі-сеансаў у большасці пацыентаў далі шэраг пазітыўных змен.

У пацыента Д. (18 гадоў) пасля 25 Рэйкі-сеансаў палепшылася памяць, ён стаў лепш лічыць, знікла боязь вады. Пацыент Р. (12гадоў) пасля 15 Рэйкі-сеансаў стаў больш сабраны, з'вілася пачуццё адказнасці, пачаў выконваць менш рэзкіх і бязмэтавых спантанных рухаў. У пацыента Д. (5 гадоў) пасля 20 Рэйкі-сеансаў прайшла бяссонніца, паменшыліся хрыпы ў бронхах, скарацілася колькасць прыступаў.

Сістэма Рэйкі на практыцы паказала сябе як дзейсны і эфектыўны метад. Даскапаласць і даступнасць метаду дазваляе шырока яго выкарыстоўваць.

Пасля Рэйкі-сеансаў у пацыентаў не толькі паляпшаецца здароўе, але таксама і актывізуюцца мысленне, памяць, павышаецца эмацыянальны тонус, узнікае патрэбнасць рэалізацыі творчых магчымасцей.

Можна сцвярджаць, што сістэма натуральнага аздараўлення Рэйкі аказвае ўздзеянне не толькі на фізічны, а і духоўны стан чалавека.

Жалуновіч А.А.,
канд. філал. навук,
ст.выкладчык

ЗАЛЕЖНАСЦЬ ФУНКЦЫЯНІРАВАННЯ ПАРАЎНАННЯ АД ЖАНРАВАЙ СВОЕАСАБЛІВАСЦІ ТЭКСТУ

Праблема даследавання аўтарскага стылю, пытанні, звязаныя з індывідуальным выкарыстаннем вобразных сродкаў, з'яўляюцца актуальнымі як у плане вывучэння гістарычнай пераемнасці некаторых моўных прыёмаў, так і ў плане высвятлення стылеўтваральных асаблівасцей у мастацкай сістэме пісьменніка.

Наяўнасць параўнальных канструкцый з'яўляецца лінгвістычнай універсаліяй. Але ў розных мовах формы выражэння параўнальных адносін адрозніваюцца. Таму большасць навуковых даследаванняў накіравана на высвятленне структурных, семантычных, экспрэсіўных, стылістычных асаблівасцей параўнанняў на матэрыяле празаічных і паэтычных твораў вядомых мастакоў слова. Спецыяльныя навуковыя працы прысвечаны тыпалогіі вобразных сродкаў,спосабам і крытэрыям іх размежавання, а таксама месцу і ролі параўнанняў сярод іншых вобразных сродкаў мовы -- метафар, эпітэтаў і інш. Параўнанне мае шэраг уласцівасцей, якія заслугоўваюць увагі навукоўцаў. Пакуль яшчэ недастаткова вывучана функцыяніраванне параўнанняў у тэкстах розных жанраў.

Даследаванне залежнасці ўжывання моўных і маўленчых сродкаў ад спецыфікі жанру магчыма ўжо таму, што асобныя элементы тэкстаў, якія ствараюць той ці іншы жанр, аб'ядноўваюцца характарам свайго зместу і прызначэння. Гэта ў сваю чаргу забяспечвае ў іх наяўнасць агульных стылістычных рыс. Кожны жанрава-стылістычны тып тэксту як бы адбірае тыя ці іншыя моўныя і нямоўныя сродкі. У гэтай сувязі параўнанне як важны элемент мастацкага цэлага можа быць выбрана ў якасці адзнакі, па якой супастаўляюцца тэксты.

Уласныя назіранні дазволілі вылучыць некаторыя рысы, якія рэлевантны для размежавання тэкстаў розных жанраў. Параўнанні разглядаліся з двух бакоў: у плане выражэння і ў плане зместу.

У выніку супастаўлення аб'екта вывучэння ў плане выражэння былі знойдзены найбольш істотныя адзнакі: 1) ступень сінтаксічнай складанасці структуры параўнання; 2) характар фармальнага паказчыка параўнання. Тут неабходна ўдакладніць, што аналізуемыя тэксты могуць адрозніваца не столькі наяўнасцю-адсутнасцю тых ці іншых структурных тыпаў, а часцей за ўсё колькасным ужываннем асноўных тыпаў параўнальных канструкцый. Таму для больш грунтоўнага падыходу пры апрацоўцы колькасных даных быў выкарыстаны прыём статыстычнай ацэнкі значнасці атрыманых адрозненняў праз χ^2.

Аналіз плана зместу параўнанняў даў наступныя рэлевантныя адзнакі: 1) суадносіны вобразных і нявобразных параўнанняў; 2) суадносіны моўных і маўленчых параўнанняў; 3) суадносіны параўнанняў з аднародным і разнародным лексіка-семантычным напаўненнем дзвюх частак параўнальнай канструкцыі.

Такім чынам, прапанаваная методыка даследавання параўнанняў дазваляе атрымаць колькасныя і якасныя вынікі, якія сведчаць аб пэўнай залежнасці функцыяніравання аднаой моўнай з'явы ад жанравай спецыфікі тэксту.

Чарнышова Л.В.,
дацэнт

ТЭРМІНАЛОГІЯ КУЛЬТУРЫ І МАСТАЦТВА ПОЛЬСКАГА ПАХОДЖАННЯ Ў БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Уздзеянне польскай мовы на беларускую не выклікае сумнення, таму што наша літаратурная мова на працягу амаль чатырох стагоддзяў развівалася ва ўмовах беларуска-польскага двухмоўя, якое пакінула ў яе лексічным складзе значны след.

Польская мова ўплывала на беларускую ўжо ў XIV ст., і першапачаткова гэты ўплыў адбіўся на

РЕПОЗИТОРИЙ БГУКИ